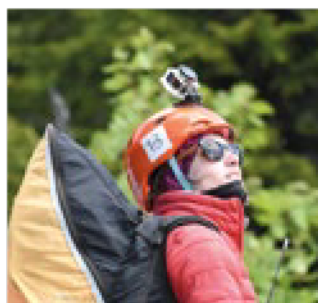
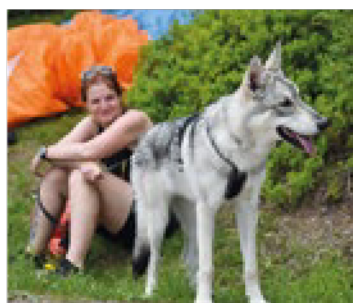

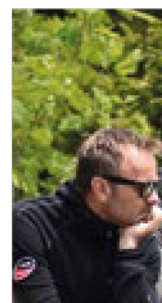
Gin Czech Open

přeletové MČR 2021

Aleš Trtlí

SVAZ PARAGLIDINGU		TASK 1	
TYPE RACE	TURN	DATE 14.6.	
TAKEOFF T01	ENTER	WINDOW OPEN 11:20	
START P02	RADIUS 9 km	CLOSE +3	
	EXIT	START+1,5 OPEN 12:50	
TURNPOINTS		END TASK DEADLINE 19:00	
P05 - 9 KM		LAST LANDING 19:30	
P01 - 8 KM		SAFETY FREQUENCY 143.975 PMR 1.17	
L06 - 9 KM		REPORT BACK & RETRIEVAL TEL./SMS 777 741 191	
P36 - 7 KM		COMMENTS	
ESS L09 - 2 KM			
GOAL L09 200M			
CYLINDER (LINE)			
DISTANCE TOTAL 144,9 km			
DISTANCE OPT. 72,7 km			

Nejlépe bude začít pěkně od začátku. Již koncem zimy, kdy jsem si všiml rozhodnutí sportovní komise Svazu PG uspořádat letošní přeletové mistrovství České republiky v Krkonoších, mi jen tak lehce proběhla hlavou myšlenka, že bych si mohl zase po letech trochu zazávodit. Pravděpodobnost, že se podaří tuto soutěž uskutečnit, však byla velmi malá, neboť všude kolem nás zuřila bitva našich zdravotníků s pandemií koronaviru, a možnost, že by se na jednom místě setkala okolo sta lidí, se zdála pohřbená na roky dopředu.

27. dubna 2021 v 11:41 mi zazvonil telefon a volající, Petra Slívová - ředitelka soutěže, mě požádala o podporu v žádosti adresované na Národní sportovní agenturu ohledně možnosti MČR 2021 uspořádat. Agentura nás podpořila, ale rozhodující slovo patřilo pracovníkům krajské hygieny. Nechci se zde rozepisovat o tom, co se muselo zařídit pro pozitivní vyjádření tohoto úřadu, ale spíš

bych chtěl poděkovat organizátorům, kteří při vysvětlování nezasvěceným úředníkům, jak vlastně naše mistrovství probíhá, projevili obrovskou trpělivost a kreativitu.

17. května 2021 v 9:58 minut jsem dostal od Petry informaci, že vše již vypadá dobře a závody se uskuteční za podmínky dodržení protipandemických opatření, která spočívala v dokládání negativního osvědčení o testování na covid 19 všech účastníků a kladla pořadatelům další povinnosti v oblasti ubytování a organizace závodu.

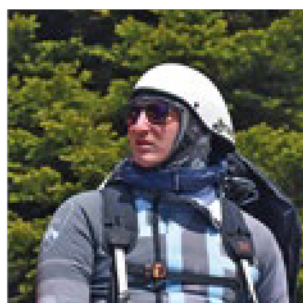
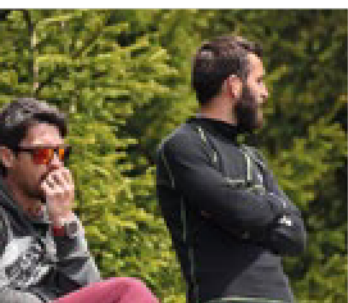
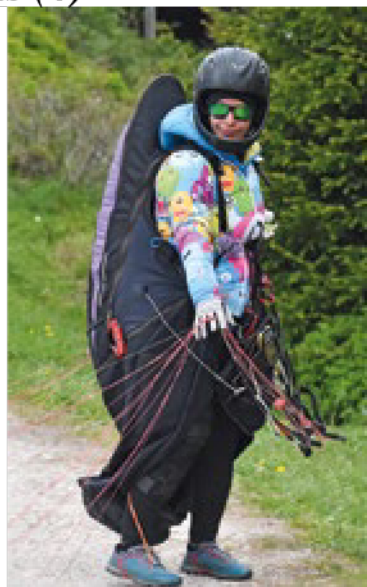
19. května 2021 v 9:54 další hovor od Petry, který jsem zvedal s obavami, co nového si na nás zase pandemie vymyslela a co dalšího budeme řešit. Hovor byl ale úplně jiný... „Jak to, že nejsi zaregistrovaný? Tak šup šup!“

Vlastní průběh závodu pak již dalšími opatřeními díky jejich pozvolnému rozvolňování postižen nebyl. Nepříjemné snad bylo jen nošení roušek, které zejména bě-

hem hromadných přesunů dopravními prostředky bylo povinné, ale to je již v dnešní době bráno jako samozřejmost.

Pořadatelé zajistili pro účastníky dostatečnou ubytovací kapacitu v kempu pod Liščí horou, který najdete kousek před Vrchlabím, a tak se chatky, stany a pro mě až překvapující množství mnohdy velmi dobře vybavených obytných automobilů staly po dobu soutěže přechodným domovem nejen pro piloty, ale i pro jejich doprovod. Vybavenost kempu je výborná a vzhledem k proměnlivému počasí řada účastníků využila jak místního bazénku pro osvěžení, tak i saunu či ohřívací kád pro příjemnou relaxaci.

K průběhu závodů... Plánovaný termín (11. – 18. 6.) se nyní, po závodech jeví jako nejlepší volba. Rozhodnutí o zrušení prvního soutěžního dne, tj. soboty, které se organizátorům podařilo na WhatsAppu rozšířit včas mezi všechny účastníky, ne-

způsobilo žádnou nevoli, naopak přispělo k pohodové atmosféře, kdy se během zrušené soboty rozběhl proces registrací a zabydlování v kempu.

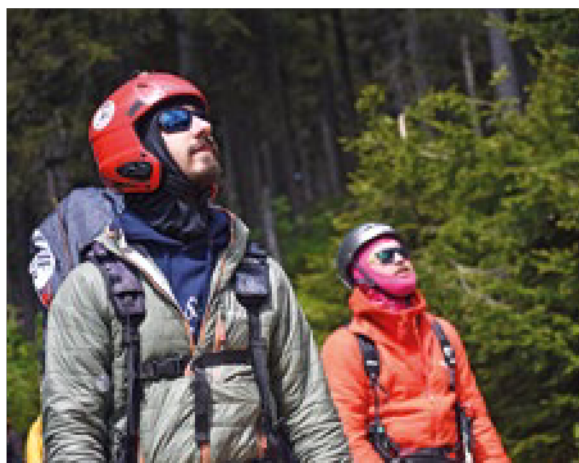
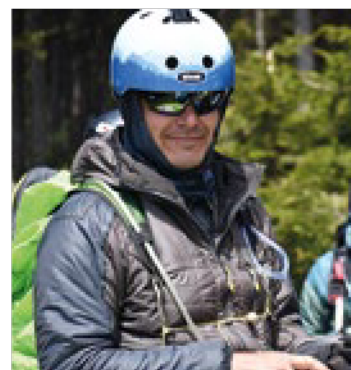
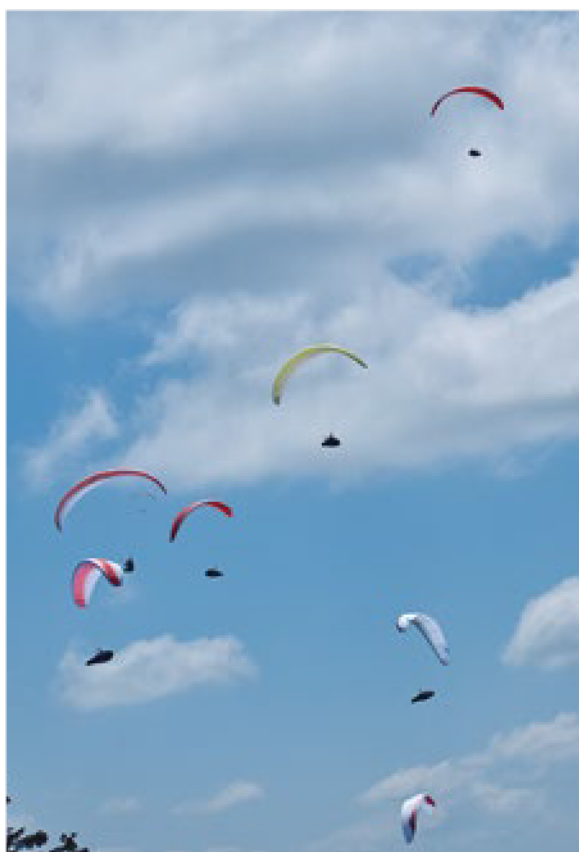
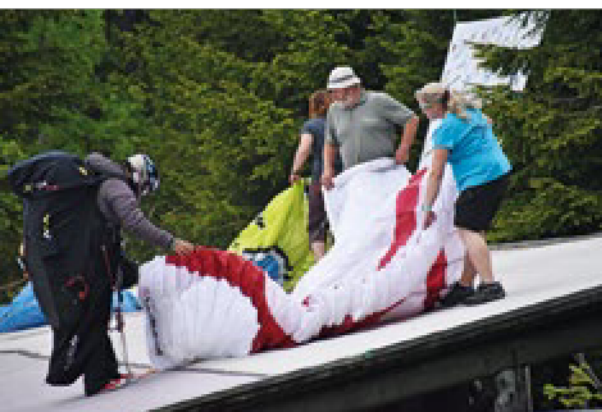
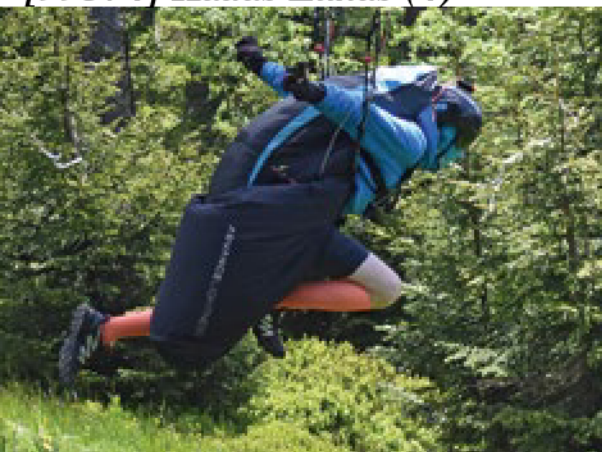
O zrušení i nedělního soutěžního kola pak také díky meteorologickým podmínkám nebylo žádných pochyb, a přítomní piloti zčásti vyrazili za zvýhodněnou nabídkou adrenalinových aktivit do Špindlu, zčásti na kola a já se přidal k malé skupince, která se ve větru až příliš silném pro závodění na Hodkovické hraně věnovala speedglidingu (video viz QR kód). Osobně jsem na minipadáku sice neletěl, ale tento sport mi výrazně připomněl dobu, kdy za úspěšný paraglidingový let bylo považováno odstartovat, v mizerné výšce téměř zkopírovat svah kopce a bez zranění přistát. Nedělní večer pak vyplnila přednáška Petra Polácha o přípravě a možných nastaveních závodního modu XCtracku. Přednáška měla hojnou účast, protože aplikace nabízí pilotům

široké možnosti zobrazení letových dat. Zvolit tu správnou konfiguraci může být pro úspěch v závodě rozhodující a v situaci, kdy jste ve stoupáku s dalšími dvaceti piloty a oči byste nejraději měli i vzadu, rozhodně nechcete nic na obrazovce přenastavovat.

Pondělní ráno nás probudilo modrou oblohou a téměř bezvětřím. Rozhodnutí bylo snadné - jedeme na Černou horu. Na kopci nás pak přivítalo velmi mírné severní proudění, které silící termika přetlačila, a tak se task-komise rozhodla vypsat disciplínu č. 1. Tou byla trať ve stylu cik-cak po horách a hurá do rovin. Závodní pole se téměř hned po otevření startovního okna rozdělilo na několik výkonnostních skupin a i přes náročnost zvolené trati do cíle nakonec dorazilo šestnáct pilotů a další byli rozmístěni poměrně pravidelně po trase závodu. Vítěz Michal Šneiberg uletěl trať 72,66 km za 3 hodiny 36 minut a 10 vteřin s pouze minutový náskokem před Jonášem Horáčkem,

který obsadil druhou příčku a jen dvě minuty před třetím Davidem Ohlídalem. O kvalitách pilotů svědčí i fakt, že prvních deset jich dolétlo v deseti minutách od vítězného času. Při večerním povídání u stánku s občerstvením, který se přirozeně stal centrem večerního dění, byl pak za největší „pastičku“ označen otočňák u Kozy (Kozákova), na kterém se i velmi zkušení piloti zdrželi a sbírali se mnohdy pod úrovní kopce.

Ranní briefing v 8:00 nebývá na paraglidingových závodech často. Nicméně logistika úterý, druhého soutěžního dne, nepřipouštěla jinou variantu. Prostě jedeme na Černou. Aspoň, že nám každé ráno zpříjemňuje obědový balíček připravený Pepou Rýdlem. Děkuje! © Druhý den a druhý task na Černé hoře. Větru ze severu trošičku přibýlo, ale pořád je jasné, že s tímto si naše Černá poradí. Flérka se postupně umravňuje, otáčí se a nenechává nikoho na pochybách, že dnes se poletí. Trať

V cíli

zvolená task-komisi pro dnešní den ve své první části kopíruje včerejší myšlenku, a tak letíme tentokrát o něco delší cik-cak doprava k Žalému a pak se vydáváme směrem na Trutnov. Nad Černou horou se sice vytváří větší mraky, ale i tak to pořád chodí jak z praku. Dnešní cíl je zvolen u Rozkoše a trať přes tři otočné body má něco okolo 52 km. Do cíle doletěl první Tomáš Breburda, ale díky leading pointům (tj. bodům přiděleným za vedení skupiny během úlohy) vyhrál Standa Klikar. Holt závody mají svoje specifika. Trošku mi to připomnělo výrok jednoho slovenského pilota na závodech v makedonském Kruševu: „To jako ja buďem prvý v cíli a nebuďem prvý?“ Závodní piloti však tenhle princip znají a komu to moc vrtá hlavou, tak se může vrhnout na vzorečky výpočtu GAPu, který naše závody skóruje. Všichni se ale snažíme věřit, že to GAP počítá dobře ☺. Vzhledem k tomu, že se dnes organizátoři vyvíhli a na večírek připravili pohoštění

v podobě opékaného čuníka a chlazeného piva, tak veškeré možné protesty z dnešního dne zanikaly hned v počátku důsledkem kusu pečeného vepře v ústech.

Třetí den bývá kritický, říká pravidlo školních lyžařských zájezdů. Naše task-komise se k tomuto postavila pragmaticky, a tak jsme jeli zase na Černou horu. Dnešní trať měla hlavní cíl - dostat piloty co nejrychleji do vzduchu a co nejdál od Krkonoš. Masivní vývoj kupovitě oblačnosti nad Černou Horou, který meteo předpověď přinášela, byl zřejmý již při cestě na start, a tak byli mezi prvními startujícími k vidění i ti, kteří to většinou nechávají na poslední chvíli. Já jsem taky neotálel a možná i proto jsem si pečlivě neporovnal kokon od nohou. Výsledek sice nebyl tak zábavný, jako zaznamenal den předtím Kosťa, který se rozhodl po kratičkém letu pečlivě prozkoumat mladé smrčky po pravé straně startu, ale znamenal pro mě totiž s nastupováním do sedačky a cenné desítky výškových metrů, o které jsem se

připravil při nápravě této situace, mi pak citelně chyběly. Navíc mi zjevně díky vyšší síle, kterou jsem se snažil kokon nakopnout, praskla přezka od popruhu, který nohy drží (opraveno večer kroužkem z volných parashutistických konců a nití na šití padáků – díky, Šikecu!:-) No, výmluv už bylo dost, prostě jsem vyhnul až na přistávačku. Nu co, není to poprvé, co jsem skončil pod kopcem, ale dnes mě to fakto. Černý mrak nad kopcem prostě dělal čest hoře, nad kterou se vytvořil, dokonale zastínil celé předpolí a ovlivnil i průběh závodu. Většina pilotů letících na pomalejších padácích skončila zhruba na sedmém až devátém kilometru. Zato piloti s výkonnějšími křídly, anebo s větším štěstím, pokračovali dále do cíle po této téměř rovinaté, 71,65 km dlouhé trati. Vítězem se stal Jonáš Horáček s tím, že do tří minut po něm se podařilo doletět ještě dalším sedmi pilotům. Holt, spolupráce na trati přináší svoje ovoce a v závěrečném dokluzu pak záleží, kdo jakou taktiku zvolí.

Open

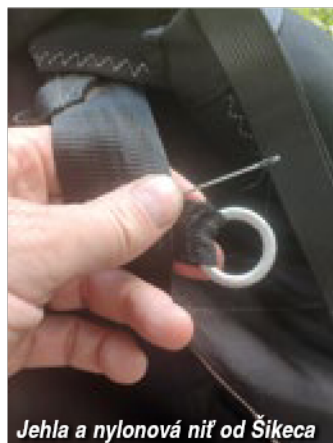
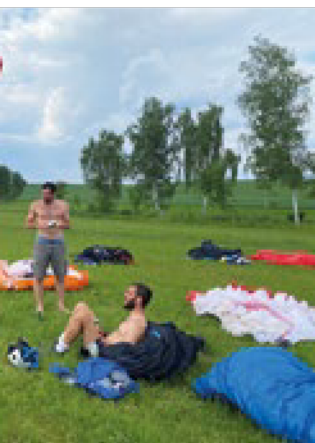
Junióri

Ženy

Sport

Jehla a nylonová niť od Šikeca

Kuba Rott na speed glidu...

Během letu piloti totiž spíše spolupracují a zvláště v nejistých podmínkách se letí na jistotu. Závěrečná fáze dokluzu na plné rychlosti do cíle je pak ošetřena bezpečnostní pojistkou: Cíl, ve kterém se stopne pilotovi dosažený čas, je většinou tvořen tzv. speed section, která má tvar kružnice kolem cíle o poloměru např. 2 km, zatímco vlastním cílem je buď páska, nebo opět kružnice (menšího průměru, např. 200 m). Hodnotí se čas vletu do kružnice s větším poloměrem, ale s podmínkou doletění do malé kružnice či pásky, aby byla přesně jen zvýšena bezpečnost na finálním dokluzu a piloti tak byli nuceni nechat si trochu výškové rezervy na doletění cíle.

Den čtvrtý začal ranním briefingem, který byl tentokrát však trochu netradiční - po informacích o tom, kdy a kam se dnes pojede, proběhlo i předávání Ocenění nejlepšímu leteckému sportovci roku 2020 za kategorii paragliding, kterou obdržel Standa Mayer, a za závažné

létání, kterou si převzal přítomný Petr Polách. Celé předávání natočila Airzone.TV a záznam bude součástí připravovaného dokumentu, který letos nahradí tradiční společenskou akci k předávání cen leteckým sportovcům. Jinak se však tento den dal nazvat padáčkařskou hantýrkou jako hasičské cvičení. Neboli nahoru a dolů. V našem pojetí se ale nejedná o zdolání cvičné stěny, ale o vývoz na kopec a, jak asi tušíte, opět na Černou Horu, a po delším čase potřebném k ujištění všech, že dnes se v těchto podmínkách opravdu závodit nedá, zase o návrat z kopce dolů. V tomto směru chci pochválit organizátory, kteří udělali pro možnost letět i tento den maximum, i když předpověď nedávala velkou naději na soutěžní den. Po ukončení tohoto „cvičení“ pak došlo na vyhlášení celkových výsledků.

Kdo se jak a v které kategorii celkově umístil, poznáte buď z fotografií, anebo na webu LAA v sekci „Sportovní výsledky“.

Na závěr jsem si nechal to nejpodstatnější. Prvních závodů jsem se účastnil v roce 2003 na Bassanu v Itálii. Od té doby jsem byl na mnoha ligových soutěžích pořádaných velmi často v zahraničí a občas i v ČR. MČR v přeletech se za tu dobu pořádalo v mnoha státech a většinou na výborných letových terénech. Letos je to ale poprvé, co já si pamatuji, že jsme měli MČR na domácí půdě, a ještě k tomu platné. Klobouk dolů a jsem opravdu mile překvapen. Jak jsem psal v úvodu, nedával jsem této akci na začátku velké šance na úspěch. Blahopřeji tedy vítězům, děkuji sponzorům, organizátorům a hlavně všem účastníkům, kteří přijeli a dali důvěru českým horám, kopcům a rovinám pro uspořádání naší vrcholné paraglidin-
gové soutěže. ■

Video z MČR na Airzone.TV:
www.airzone.tv/mcr-pg-2021

